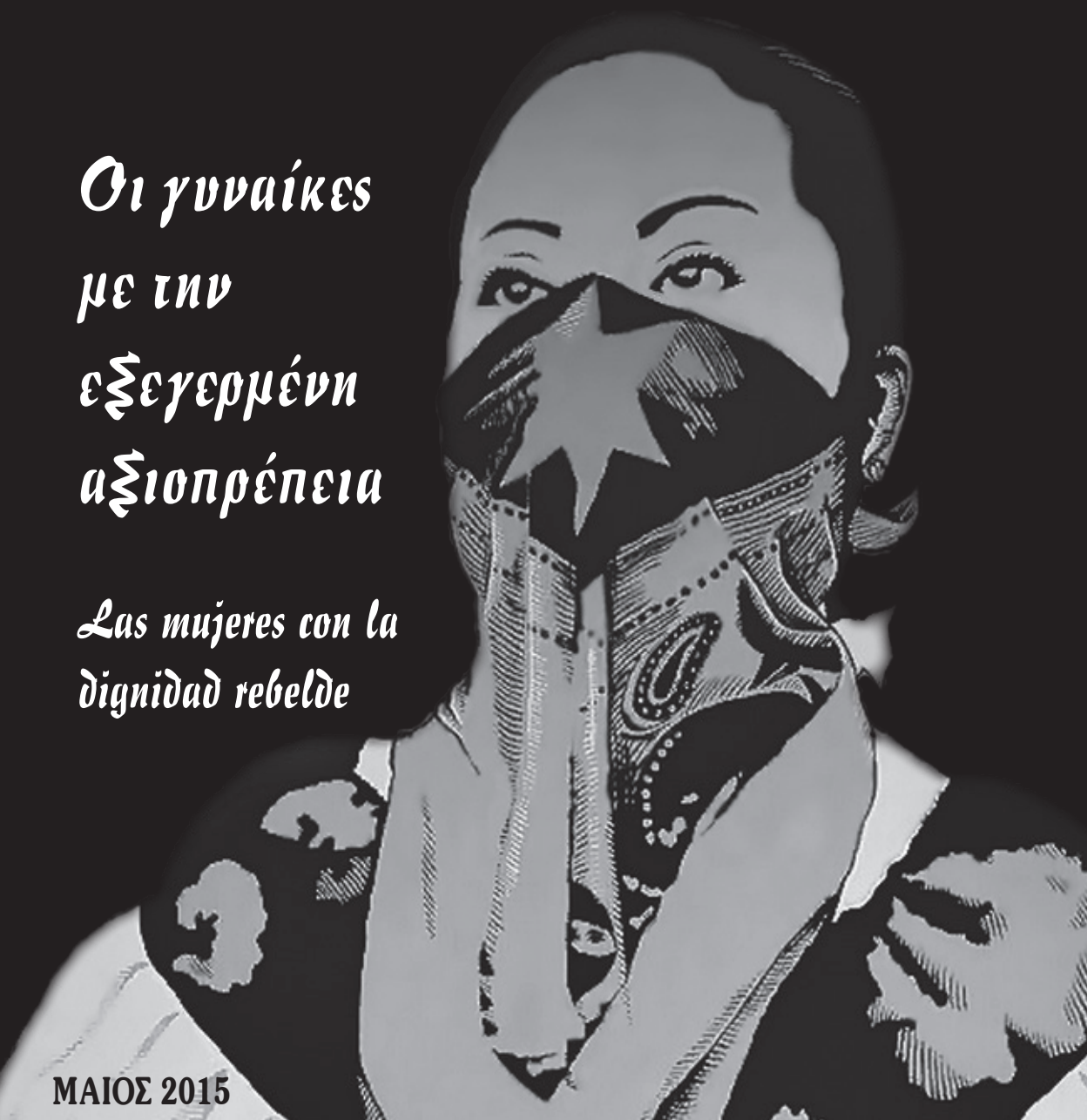


*Οι γυναίκες
με την
εξεγερμένη
αξιοπρέπεια*

*Las mujeres con la
dignidad rebelde*

ΜΑΙΟΣ 2015



**αλληλέγχυες/οι από τον αναρχικό, αντιεξουσιαστικό &
ελευθεριακό χώρο**

<http://solidarioszapatistas.espivblogs.net>

e-mail: solidarioszapatistas@gmail.com

espiraldesolidaridad@gmail.com



Μια ματιά από τους αγώνες των γυναικών ζαπατίστας

Την 1η Γενάρη του 1994, μια φωνή αντίστασης και αγώνα από τα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού φτάνει στα αυτιά μας. Το «φτάνει πια» είναι η κραυγή των χιλιάδων εξεγερμένων ιθαγενών ζαπατίστας που οπλίζουν την αξιοπρέπειά τους και αποφασίζουν να κηρύξουν τον πόλεμο στη μεξικανική κυβέρνηση, καταλαμβάνοντας πόλεις και χωριά της πολιτείας Τσιάπας. «Η εξέγερση της αξιοπρέπειας» κατάφερε όχι μόνο να αμφισβητήσει και να αποδομήσει στην πράξη κάθε ιδεολογικό κατασκευάσμα που είχε συνδέσει η εξουσία, αλλά και να συγκροτήσει ένα «εμείς», μια συλλογική συνείδηση, που έρχεται σε ανοιχτή σύγκρουση με το σύστημα, το κράτος και τους μηχανισμούς του, αντιπαλεύει κάθε μορφής εξουσία, ανατρέπει τις σχέσεις που την παράχουν, και επανομηματοδοτεί τις έννοιες της εξέγερσης και της αντίστασης. Στο ζαπατιστικό αγώνα το χτίσιμο της αυτονομίας είναι μια διαρκής διαδικασία που κινείται παράλληλα σε πολλά επίπεδα με στόχο την εφαρμογή στην πράξη, με τη δημιουργία νέων κοινωνικών και παραγωγικών σχέσεων, των προταχμάτων της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης. Φτιάχεται έτσι ένας κόσμος που πηγάζει από τη βάση του, από τα κάτω, ανοίγοντας συνεχώς τα απαραίτητα αυλάκια για να φτάσουν οι ιδέες του παντού. Μια από τις μεγάλες ανατροπές που επέφερε η εξέγερση είναι και η ανάδειξη των γυναικών σε βασικό πυλώνα του συλλογικού αυτού βηματισμού που λέγεται ζαπατιστική αυτονομία.

Τα χρόνια της σκλαβιάς. Η γυναίκα ιθαγενής πριν την εξέγερση του 1994.

Οι γυναίκες ιθαγενείς πριν την εξέγερση υφίστανται, όπως λένε οι ίδιες, μια «τριπλή εκμετάλλευση», ταξική, φυλετική και έμφυλη. Ή αλλιώς, ήταν φτωχές, ιθαγενείς και γυναίκες, δηλαδή ένα εμπόρευμα χαμηλής αξίας. Η βαρβαρότητα ήταν στοιχείο της καθημερινότητας τους, όχι μόνο λόγω των απάνθρωπων συνθηκών εργασίας στο λατιφούντιο αλλά και της βίας και των ταπεινώσεων που υφίσταντο από το αφεντικό, την οικογένεια και την κοινότητα. Στο λατιφούντιο οι ιθαγενείς αντιμετωπίζονταν χειρότερα από ζώα αφού ήταν υποχρεωμένοι

να εργάζονται μέχρι εξαντλήσεως είτε στα σπίτια, τα χωράφια ή τα ράντσα του άρχοντα-τσιφλικά, είτε ως υποζύγια να του μεταφέρουν κάθε λογής φορτίο (τροφήμα, νερό, κλπ), είτε ακόμα και να αλέθουν το αλάτι του με τις ίδιες τους τις παλάμες. Η αμοιβή των χυναϊκών δεν ήταν περισσότερη από μια χούφτα αλάτι ή καφέ. «Η επιθυμία των τσιφλικάδων να βασανίζουν, να εκμεταλλεύονται, να ταπεινώνουν ήταν ακόρεστη». Την τιμωρία των ανυπάκουων σκλάβων, που συχνά έφτανε ως το θάνατο, αναλάμβαναν οι λευκές φρουρές και η δημόσια ασφάλεια. Για τις χυναϊκές η τιμωρία ήταν ακόμα χειρότερη, αφού περιελάμβανε βιασμούς και σεξουαλικά βιασιστήρια (είτε από το ίδιο το αφεντικό, είτε από τους άντρες της δημόσιας ασφάλειας και των λευκών φρουρών), ενώ ήταν επιβεβλημένο και το καθεστώς της λεγόμενης *pernada* (ή αλλιώς το «δικαίωμα της πρώτης νύχτας ή το δικαίωμα του άρχοντα» δηλαδή, ο βιασμός της χυναϊκας - δουλοπάροικου από το αφεντικό την πρώτη νύχτα του γάμου της) το οποίο σε πολλές μη ζαπατιστικές περιοχές ισχύει ακόμα. Ήταν αδύνατον να βρουν καταφύγιο και προστασία ακόμα και μέσα στην οικογένεια ή στην κοινότητα αφού οι ξυλοδαρμοί και οι σεξουαλικές κακοποιήσεις ήταν το τίμημα που πλήρωναν για το φύλο τους και μέσα στο σπίτι, ενώ η μόνη αξία που τους αναγνωριζόταν ήταν αυτή του εμπορεύματος, όντας αντικείμενο αγοραπωλησίας μεταξύ του πατέρα και του υποψήφιου συζύγου. Δεν είχαν κανένα απολύτως δικαίωμα στο σώμα τους, στην επιλογή του συντρόφου τους, στην εργασία, στη γη, στην εκπαίδευση, στην περιθάληση ή συμμετοχής στα κοινά.

Η οργάνωση και η συμμετοχή των χυναϊκών στο ζαπατιστικό αγώνα.

Με την εμφάνιση του EZLN στις ιθαγενικές κοινότητες, οι χυναϊκές αρχίζουν να οργανώνονται και να εξεχειρονται ενάντια στη βία, τις ταπεινώσεις και την απαξίωση. Πρέπει να πολεμήσουν το φόβο, την προκατάληψη και τη ντροπή και να διεκδικήσουν την ισότιμη θέση τους στον αγώνα ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα. Σιγά σιγά κάποιες εντάσσονται στο ζαπατιστικό στρατό ενώ κάποιες άλλες αναλαμβάνουν το δύσκολο έργο της προώθησης των επαναστατικών ιδεών και της οργάνωσης των κοινοτήτων για την εξέγερση.

Η χειραφέτηση των πρώτων αυτών γυναικών και η συμμετοχή τους στην οργάνωση του αγώνα, συγκρούσαν με το συντηρητισμό και την πατριαρχική ηθική των αντρών συντρόφων τους, προκαλώντας βαθιές ρωχμές στο εσωτερικό των κοινοτήτων. «Χωρίς τις γυναίκες ο αγώνας αυτός δε θα ήταν για το λαό αλλά για τον άντρα». Αρχίζουν να πραγματοποιούνται συναντήσεις και συνελεύσεις μεταξύ των γυναικών όλων των αντιστεκόμενων κοινοτήτων με αντικείμενο κυρίως τη διαμόρφωση προτάσεων οι οποίες θα καταλήξουν, το 1992, στον Επαναστατικό Νόμο των Γυναικών, στα δέκα σημεία του οποίου αποτυπώνονται τα στοιχειώδη δικαιώματα τους.

Ο επαναστατικός νόμος των γυναικών

- 1) Οι γυναίκες ανεξάρτητα από τη φυλή και τα πιστεύω τους έχουν το δικαίωμα να συμμετέχουν στον επαναστατικό αγώνα στο βαθμό που ορίζει η θέληση και η ικανότητά τους.
- 2) Οι γυναίκες έχουν το δικαίωμα να εργάζονται και να παίρνουν έναν δίκαιο μισθό.
- 3) Οι γυναίκες έχουν το δικαίωμα να αποφασίζουν για τον αριθμό των παιδιών που μπορούν να γεννήσουν και να φροντίσουν.
- 4) Οι γυναίκες έχουν δικαίωμα να συμμετέχουν σε υποθέσεις που αφορούν την κοινότητα και να αναλαμβάνουν καθήκοντα εφόσον επιλεγούν ελεύθερα και δημοκρατικά.
- 5) Οι γυναίκες και τα παιδιά τους έχουν το δικαίωμα βασικής φροντίδας όσον αφορά την υγεία και τη διατροφή τους.



- 6) Οι γυναίκες έχουν δικαίωμα στην εκπαίδευση.
- 7) Οι γυναίκες έχουν δικαίωμα να επιλέγουν το σύντροφό τους ενώ δεν είναι υποχρεωμένες να συνάψουν γάμο ενάντια στη θέλησή τους.
- 8) Καμία γυναίκα δε θα μπορεί να ξυλοκοπείται ή να υφίσταται σωματική κακομεταχείριση είτε από συγγενείς είτε από ξένους. Τα αδικήματα της απόπειρας βιασμού ή του βιασμού θα τιμωρούνται αυστηρά.
- 9) Οι γυναίκες θα μπορούν να αναλαμβάνουν καθήκοντα διοικητικά στην οργάνωση και να κατέχουν στρατιωτικούς βαθμούς στις ένοπλες επαναστατικές δυνάμεις.
- 10) Οι γυναίκες θα έχουν όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που ορίζουν οι επαναστατικοί νόμοι και κανόνες.

Έτσι, «το χάραμα της πρώτης μέρας του πρώτου μήνα του έτους 1994», άντρες και γυναίκες ζαπατίστας, «ένας στρατός από χίχαντες, δηλαδή από εξεχερμένους ιθαγενείς κατέβηκε στις πόλεις για να συνταράξει τον κόσμο με το βήμα του». Οι γυναίκες αναδεικνύονται σε βασικό πυλώνα αυτής της εξέγερσης όχι μόνο λόγω της συμμετοχής τους αλλά κυρίως γιατί είναι αποφασισμένες να παλέψουν για την ελευθερία τους και να μην επιτρέψουν να απαξιωθεί ξανά ο αγώνας και οι ικανότητές τους. Με τη μεγάλη επίθεση του μεξικανικού στρατού εναντίον των κοινοτήτων το 1995, αλλά και το 1997 και 1998, όταν στρατός και παραστρατιωτικές οργανώσεις επιχειρούν την εξόντωση των εξεχερμένων λεηλατώντας, καταστρέφοντας, δολοφονώντας και βιάζοντας, αναλαμβάνουν σε μεγάλο βαθμό την υπεράσπιση και την προστασία των κοινοτήτων. «Στο μεταξύ τα τανκς αναχαιτίστηκαν από τις γυναίκες ζαπατίστας, οι οποίες με βρισιές και πέτρες, ελλείψει πυρομαχικών, ανάγκασαν το αισάλινο φίδι να υποχωρήσει». Δυστυχώς, και σε αυτό τον πόλεμο, οι φρικαλεότητες που θα υποστούν από το στρατό και τους παραστρατιωτικούς, ως αντίποινα, ξεπερνούν και την πιο νοσηρή φαντασία και θα αντιμετωπιστούν ως «λάφυρα» στον πόλεμο ενάντια στην εξέγερση.

Η θέση των γυναικών στην αυτονομία

«Μέσα σε 21 χρόνια καταφέραμε να ανατρέψουμε ένα καθεστώς που επικρατούσε εδώ και πάνω από 500 χρόνια όσο αφορά τις γυναίκες». Παράλληλα, με τη δημιουργία των αυτόνομων ζαπατιστικών δήμων και αρχότερα, με τη συγκρότηση των караκόλ και των συμβουλίων καλής διακυβέρνησης, οι γυναίκες οργανώνονται στο εσωτερικό των κοινοτήτων και παρά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν (αναλφαριθμισμός, πιέσεις από την οικογένεια και τους συνιρόφους τους να εγκαταλείψουν την πολιτική δουλειά που τους ανατίθεται, φόβος και ντροπή) συμμετέχουν ενεργά στην οικοδόμηση της αυτονομίας, σε όλα τα επίπεδα της οργάνωσης, ως λειτουργοί υγείας, εκπαίδευσης, αγροοικολογίας, επικοινωνίας, ραδιοφώνου και βίντεο, κλπ, ως μέλη των αυτόνομων συμβουλίων και των συμβουλίων καλής διακυβέρνησης, και της Παράνομης Επαναστατικής Ιθαγενικής Επιτροπής ως κομαντίτας ή ως

πολιτοφύλακες και μέλη του ζαπατιστικού στρατού. Παράλληλα με τις κοινοτικές και δημοτικές κολεκτίβες εργασίας και τους συνεταιρισμούς δημιουργούνται και αντίστοιχες γυναικείες, εκτροφής πουλερικών, κτηνοτροφικές, γεωργικών προϊόντων, χειροτεχνίας, φούρνοι, μαγειρεία κλπ. η ευθύνη της λειτουργίας των οποίων ανήκει αποκλειστικά στις γυναίκες. Η χειραφέτησή τους περνά αφενός μέσα από την κοινή εργασία και την από κοινού επίλυση των όποιων προβλημάτων παρουσιάζονται και αφετέρου από την αμοιβαία συντροφικότητα και αλληλεγγύη. Μέσω των συνελεύσεων και των συναντήσεων που οργανώνουν, μοιράζονται τα προβλήματα, τις ιδέες και τις εμπειρίες τους, αλληλοστηρίζονται στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν, διδάσκονται την ιστορία του αγώνα τους, αναλύουν, επεξεργάζονται και διεκδικούν τον επαναστατικό νόμο των γυναικών, προωθούν την ισότητα, διεκδικούν τη θέση τους στο σπίτι, την κοινότητα και την οργάνωση και γίνονται πιο συνειδητοποιημένες και πιο ελεύθερες. Η εκπαίδευση, παίζει σημαντικό ρόλο στην ανατροπή των πατριαρχικών αντιλήψεων. Στο σχολείο, δεν υπάρχει πλέον διάκριση ρόλων μεταξύ αγοριών και κοριτσιών, (μέσα από τη διδασκαλία προωθείται η ισότητα ενώ παράλληλα οι εργασίες που αναλαμβάνουν να πραγματοποιήσουν τα παιδιά γίνονται από κοινού). Στην οικογένεια και την κοινότητα οι γυναίκες είναι ελεύθερες όχι μόνο να εκφράσουν την άποψή τους και να ακουστούν αλλά και να αναλάβουν θέσεις στα διάφορα επίπεδα της οργάνωσης – πράγμα το οποίο συνεπάχεται και την απουσία τους από την οικογενειακή εστία για μεγάλο χρονικό διάστημα, κατά το οποίο την ανατροφή των παιδιών αναλαμβάνει αποκλειστικά ο άντρας. «Το ότι οι άντρες πλέον μας υπολογίζουν δεν είναι επειδή είναι καλοί αλλά επειδή κατάλαβαν ότι έχουμε δικαιώματα».

Λείπει ότι λείπει

Όσotόσο ο δρόμος είναι μακρύς και δύσκολος. Ένα από τα βασικά προβλήματα του αγώνα για τη γυναικεία απελευθέρωση εστιάζεται αφενός στη μη συνειδητοποίηση αυτής της ελευθερίας και στο φόβο αρκετών γυναικών να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους και αφετέρου στα εμπόδια που ορθώνουν αρκετοί άντρες. Οι προκαταλήψεις είναι ακόμα ισχυρές και δεν είναι λίγες

εκείνες που αισθάνονται αναγκασμένες να εγκαταλείψουν τη θέση ή την εργασία που τους έχει ανατεθεί από τις συνελεύσεις, στην κοινότητα, το δήμο ή τη περιφέρεια, και να υποταχθούν στις πατριαρχικές αντιλήψεις του συντρόφου τους. «Αν και είναι πολύ δύσκολο προσπαθούμε. Αν και ακόμα υπάρχουν κάποιοι σύντροφοι που φέρονται άσχημα επηρεασμένοι από τις ιδέες του συστήματος, εμείς προσπαθούμε να τους κάνουμε να καταλάβουν και μέσα από συζητήσεις προσπαθούμε να τους μολύνουμε με καλές ιδέες». Ένας εξίσου σημαντικός ανασχετικός παράγοντας στη συμμετοχή των γυναικών είναι και ο αναλφαριθμισμός (αφορά κυρίως τις μεγαλύτερες ηλικίες) αφού ενισχύει το φόβο, την ντροπή και το αίσθημα της ανικανότητας.

«Αν δεν αγωνιστούμε εμείς για τα δικαιώματά μας τότε ποιος;»

Η αντίσταση των γυναικών ζαπατίστας είναι πολυεπίπεδη. Πρέπει να αντιμετωπίσουν όχι μόνο τις επιδέσεις, κατασταλτικές, ιδεολογικές, πολιτικές, οικονομικές, του κράτους και του συστήματος, αλλά και να διεκδικήσουν τη θέση τους δίπλα στον άντρα σύντροφό τους στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. «Δε θα έρθει κάποιος από μακριά, από πάνω να μας πει τι να κάνουμε. Έτσι χιζίζουμε την αυτονομία μας». Και ο αγώνας αυτός δεν είναι τοπικός, δεν αφορά μόνο τις γυναίκες ιθαγενείς της Τσιάπας. Είναι κοινός για όλους, άντρες και γυναίκες, σε όλο τον κόσμο. «Μαζί άντρες και γυναίκες μπορούμε να κάνουμε τα όνειρό μας για έναν άλλο κόσμο πραγματικότητα, μπορούμε να πετύχουμε αυτά που χρειάζονται οι λαοί μας. Ένας αγώνας μόνο των αντρών ή μόνο των γυναικών θα ήταν ελλιπής. Για να γκρεμίσουμε το καπιταλιστικό σύστημα πρέπει να ενώσουμε τους αγώνες μας σε ολόκληρο τον κόσμο και να δημιουργήσουμε μια νέα ιστορία όπου θα κυριαρχεί η ελευθερία, η ισότητα και η δικαιοσύνη».

Για μια κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης.

Ο αγώνας για την ελευθερία είναι μια ιστορία που έχει την απαρχή της από τότε που εμφανίστηκε η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Το κάθε σύστημα εξουσίας, παρήγαγε και παράγει τις δίκες του διακρίσεις, διαχωρισμούς και ανισότητες, σε βάρος των

από κάτω. Η πατριαρχία εμπεριέχει όλες εκείνες τις σχέσεις της διαίρεσης, της ιεράρχησης, της εκμετάλλευσης, της εξάρτησης, της επιβολής μιας κοινωνικής ομάδας πάνω σε μία άλλη και αποτελεί βασικό πυλώνα όλων των συστημάτων εξουσίας. Ένας επιμέρους, αλλά ζωτικής σημασίας αγώνας, είναι και ο αγώνας για τη γυναικεία χειραφέτηση. Όσο ζούμε και μεγαλώνουμε μέσα σε πατριαρχικές κοινωνίες που αναπαράχουν τα εξουσιαστικά, σεξιστικά πρότυπα το γυναικείο ζήτημα οφείλει να απασχολεί όλο τον κόσμο των κινημάτων. Από την άλλη, οι ανισότητες μπορεί να λειαίνονται ή και να οξύνονται, σίγουρα όμως δεν εξαφανίζονται μέσα από το υπάρχον σύστημα. Είναι σαφές ότι η προώθηση και η διεκδίκηση θέσεων οικονομικής πολιτικής εξουσίας από γυναίκες, δηλαδή η αναζήτηση ταξικής υπεροχής έναντι άλλων είναι απλά μια ψευδαίσθηση χειραφέτησης και αναπαραγωγής εξουσιαστικών σχέσεων. Κάθε αγώνας για τη γυναικεία απελευθέρωση πρέπει να πολεμάει εξίσου την πατριαρχία και τον καπιταλισμό. Ο αγώνας των γυναικών από τα κάτω που ριζοσπαστικοποιούνται, οργανώνονται, παλεύοντας αντισυστημικά για την ουσιαστική χειραφέτηση είναι ένα βήμα για την κοινωνική απελευθέρωση. Είναι σημαντικό το να αναγνωρίσουμε ότι ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία, την έμφυλη καταπίεση, το σεξισμό την ομοφοβία και γενικότερα τις κοινωνικές διακρίσεις είναι κομμάτι του αγώνα ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο και κάθε μορφή εξουσίας, είναι κομμάτι του οράματος για μια κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αλληλεχχύνης.

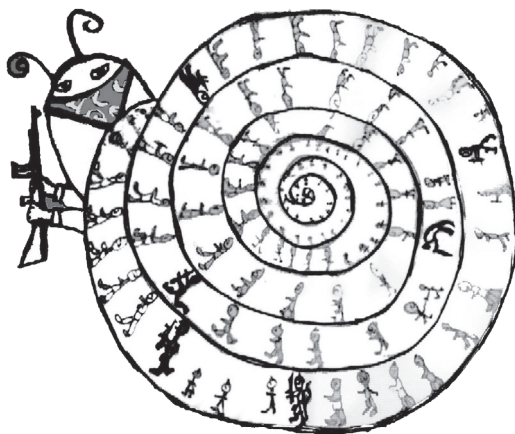


Αλληλεγγύη στις αυτόνομες εξεγερμένες ζαπατιστικές κοινότητες

Η συνέλευση των αλληλέγγυων από τον αναρχικό, αντιεξουσιαστικό και ελευθεριακό χώρο, μέλος της Έκτις, είναι ένα σχήμα το οποίο αναφέρεται και στηρίζεται σε αναρχικές, αντιεξουσιαστικές και ελευθεριακές συλλογικότητες, οριζόντια συλλογικά εγχειρήματα, αυτοδιαχειριζόμενους χώρους αγώνα, καταλήψεις και άτομα που από το 1994 έως σήμερα εκφράζουν σταθερά και έμπρακτα την πολιτική αλληλεγγύη στους ζαπατίστας. Θεωρούμε την αλληλεγγύη αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικότερου αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση και διάλογο μεταξύ αγωνιστών και συντρόφων. Συμμετέχουμε έτσι σε μια κινηματική διαδικασία που έχει στόχο τη διαρκή έκφραση έμπρακτης πολιτικής στήριξης του αγώνα των ζαπατίστας (και με τη συμμετοχή μας στη δημιουργία και λειτουργία δύο ζαπατιστικών οδοντοτεχνικών εργαστηρίων στην Τσιάπας και στα μαθήματα επιμόρφωσης λειτουργών οδοντοτεχνικών) και την ζύμωση και αλληλεπίδραση του κινήματος των από κάτω στον ελλαδικό χώρο, με τα χαρακτηριστικά, τα περιεχόμενα, τις μορφές οργάνωσης και τις επιλογές αγώνα του ζαπατιστικού κινήματος και της αυτονομίας του. Με αυτό το σκεπτικό, τον Ιανουάριο του 2015 το Συμβούλιο Καλής Διακυβέρνησης της περιφέρειας Selva Fronteriza, του καρακόλ της Realidad, μας μετέφερε την συλλογική πρόταση των συντρόφων ζαπατίστας της ζώνης, που αφορά στη διερεύνηση της δυνατότητας συμμετοχής μας στα μαθήματα επιμόρφωσης λειτουργών οδοντιάτρων και οικονομικής στήριξης της αυτόνομης οδοντιατρικής δομής (με οδοντιατρική έδρα και αναλώσιμα). Η συνέλευση των αλληλέγγυων από τον αναρχικό, αντιεξουσιαστικό και ελευθεριακό χώρο, μετά από συλλογικές διαδικασίες, αποφάσισε να στηρίξει το νέο αυτό ζαπατιστικό πρόγραμμα, προτείνοντας παράλληλα στο οδοντιατρικό τμήμα του Κοινωνικού Χώρου για την Υγεία της κατάληψης του πρώην ΠΙΚΠΑ, στα Πετράλωνα, να συμμετάσχει ενεργά στα μαθήματα επιμόρφωσης. Μια αυτοοργανωμένη και αντισυστημική, λοιπόν, δομή υγείας της Αθήνας και αλληλέγγυοι/ες από αναρχικές συλλογικότητες και αυτοοργανωμένα εγχειρήματα θα συναντηθούν με τη ζαπατιστική

αυτονομία σε μια διαδικασία ισότιμη, αντιεραρχική και ανατρεπτική, κατά την οποία οι από κάτω μοιράζονται αγώνες, γνώσεις, εμπειρίες, αλλά και λάθη και προβληματισμούς, όπου το νόημα των λέξεων αξιοπρέπεια, συντροφικότητα, αλληλεχχύν αποκτά μια άλλη διάσταση. Εκεί, στην απελευθερωμένη γη των ζαπατίστας, σε αυτόν τον πολιτικό χώρο συνάντησης των αντισυστημικών και αυτοοργανωμένων κοινοτήτων αγώνα που απορρίπτουν την διαπραχμάτευση με την εξουσία και τις λογικές διαμεσολάβησης και εξάρτησης από δεσμούς και οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα, η αλληλεχχύν γίνεται το σημείο αλληλεπίδρασης και δημιουργίας μεταξύ αγωνιστών που έχουν ένα κοινό στόχο, την ανατροπή του συστήματος, και ένα κοινό όνειρο, το χτίσιμο ενός κόσμου ελευθερίας, ισότητας και αξιοπρέπειας.

«Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΖΩΗ, Η ΥΠΟΤΑΓΗ ΕΙΝΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ»



ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ: "Koltavanej"

στην ιθαγενική γλώσσα Τσιστούλ των Μάγια, σημαίνει "απελευθέρωση από τα δεσμά"

και **ΣΥΖΗΤΗΣΗ** με συμμετοχή της συντρόφισσας Concepción Suárez δημιουργού του ντοκιμαντέρ και μέλος της Έκτης:

**"Οι προκλήσεις για τη γυναικεία απελευθέρωση.
Μια ματιά από τους αγώνες των γυναικών
στην Τσιιάπας."**

ΠΑΤΡΑ

ΠΕΜΠΤΗ 28 ΜΑΗ
στο πλαίσιο του ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΕΣΠΕΡΟΣ (ΠΛ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ), 8 μ.μ.

συνδιοργάνωση με τον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο
επί τα πρόσω

ΑΘΗΝΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 ΜΑΗ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (ΠΑΤΗΣΙΩΝ)
ΚΤ. ΓΚΙΝΗ
8 μ.μ.

αλληλέγγυες/οι από τον αναρχικό,
αντιεξουσιαστικό & ελευθεριακό χώρο

ΒΕΡΟΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ 1 ΙΟΥΝΗ
στο ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΤΕΚΙ
Π. ΙΩΑΚΕΙΜ 8Α
8 μ.μ.

συνδιοργάνωση με την αναρχική ομάδα Μπαρόσι

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
προβολές - συζητήσεις - έκθεση έντυπου και φωτογραφικού υλικού

στις εξεγερμένες ζαπατιστικές κοινότητες

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

με τους SOCIAL WASTE
ΜΕΘΥΣΜΕΝΑ ΘΩΤΙΚΑ
VIRAL & DTAEYS
MC YINKA

για την οικονομική στήριξη της αυτόνομης
ζαπατιστικής οδοντιατρικής δομής στην
περιφέρεια της Selva Fronteriza

ΣΑΒΒΑΤΟ 30 ΜΑΗ
ΠΛ. ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ,
(ΓΕΦΥΡΑ ΜΟΥΣΤΟΥΔΗ)
ΑΘΗΝΑ, 9 μ.μ.

αλληλέγγυες/οι από τον αναρχικό, αντιεξουσιαστικό & ελευθεριακό χώρο
solidarioszapatistas.espinblogs.net, solidarioszapatistas@gmail.com
espiraldesolidaridad@gmail.com